

[Socialministeren.]

sædvanlige Løn. Men at overføre Betingelserne fra en egentlig Understøttelseslov til et Forslag af denne Karakter, hvor det drejer sig ikke alene om almindeligt normalt Arbejde, men ogsaa om et fra offentlig Side udført normalt Arbejde, vilde efter min Opfattelse netop ikke være neutralt.

Dette er den reelle Grund til, at jeg ikke har kunnet tiltræde Underændringsforslag Nr. 2; men der er ogsaa en formel Grund, som efterhaanden, om jeg saa maa sige, er blevet en reel Grund, thi naar der har siddet et Udvalg som Socialministeriets Arbejdsudvalg, alsidigt sammensat, der har fastsat de Betingelser, som de mener man fra alle Sider skulde kunne slutte sig til vedrørende Løn ved Nødhjælpsarbejder, og de er kommet til en bestemt Formulering med den Vægt, som Enstemmighed i dette alsidigt sammensatte Udvalg giver, vil man kunne forstaa — og jeg tror ogsaa, den ærede Ordfører for Venstre personlig forstaa det —, at vedkommende Minister kommer ud at svømme, hvis han gaar væk fra dette enstemmigt vedtagne Forslag over til noget andet. En anden Ting var, hvis dette andet Forslag var bedre, men det har jeg paavist, det ikke er.

Derfor kommer yderligere, at i mine Øjne er dette Forslag ikke nødvendigt, thi hvad staar der i § 3? Der staar, at de „omhandlede Arbejder vil være at vederlægge med den Betaling, der i Henhold til almindelig gældende Overenskomst mellem Arbejdsgivere og Arbejdere eller i Henhold til Overenskomst mellem Kommunen og dennes Arbejdere maatte være fastsat for tilsvarende Arbejde eller, hvor saadan Overenskomst ikke foreligger, da efter Særoverenskomst mellem Arbejdsgiveren og de paagældende Arbejdere; dog kan der ikke ved saadan Særoverenskomst fastsættes højere Sats end de, der er gældende efter de almindelige Overenskomster mellem Arbejdsgivere og Arbejdere“. Der er ikke sagt noget om, hvad denne Særoverenskomst skal gaa ud paa, og der er altsaa i og for sig ikke noget til Hinder for, at den i det givne Tilfælde paa det givne Sted kan gaa ud paa, at der arbejdes efter den paa Egnen almindelige Betaling, det kommer an paa, om der kan opnaas Overenskomst om det; hvis der ikke kan det, sker der ikke anden Ulykke, end at saa bliver det paagældende Arbejde ikke udført, og der bliver heller ikke Strid saa.

Af disse forskellige Grunde, som jeg ved, at det ærede Medlem Hr. Elgaard forstaa, kan jeg ikke tiltræde Underændrings-

forslag Nr. 2. Jeg synes netop ikke, dette Forslag reelt vilde være neutralt eller formelt vilde være rimeligt, efter at man i øvrigt har opnaaet Enighed i det paagældende Udvalg om, hvorledes en saadan Bestemmelse om Nødhjælpsarbejder skal formuleres.

Det ærede Medlem Hr. Bouet lagde omvendt Hovedvægten paa Underændringsforslag Nr. 1 og brugte, synes jeg, efter de langvarige Forhandlinger, vi har haft af en dog saglig Karakter, temmelig stærke Udtryk, som om dette Forslag var blevet saboteret og mødt med al mulig Uvilje, ikke just fra min Side, men fra de særlige Fagforeningslederens Side. Det ærede Medlem sagde, at vort Standpunkt havde været: Hellere ingen Lov end en Nedsættelse med 16 Timer! Ja, men man maa dog ogsaa kunne se den anden Parts Synspunkter i en Forhandling. Her, hvor der er Tale om Arbejde, der i al Almindelighed fra Arbejdernes Side vil blive betragtet som nogenlunde normalt Arbejde, at tillade vedkommende Minister, om jeg saa maa sige, vilkaarligt at nedsætte Arbejdstiden til 32 Timer uden nogen Art af Kompensation, vil ikke blive forstaaet af Arbejderne som retfærdigt eller rimeligt. Derfor har jeg ikke haft vanskeligt ved at begribe, at Fagforeningerne har sagt: Nej, vi kunde tænke os i en vanskelig Situation under stor Arbejdsløshed at gaa ned til en 40 Timers Arbejdsuge uden Kompensation, naar det drejer sig om at beskæftige arbejdsløse, som paa Grund af Tidernes Ugunst har gaaet arbejdsløse i længere Tid, og vi kan ogsaa tænke os, der kan foreligge særlige Tilfælde, hvor man undtagelsesvis kan komme til at gaa til 42 Timer eller til 36 Timer, men vi kan ikke tænke os, at man skulde gaa ned til 32 Timer. Og denne Betragtning har dog ogsaa Venstre anerkendt. Det vilde være urimeligt at forlange en saa stærk Arbejdstidsnedsættelse ved nogenlunde normalt Arbejde, som der her er Tale om.

Den ærede Ordfører Hr. Bouet har heller ikke Ret i, at Lovforslagets sene Fremsættelse i Aar skyldes nogen Art af Modstand fra Fagforeningernes Side. Jeg tror, jeg har haft Lejlighed til før at forklare, hvorfor dette Forslag først blev fremsat i Januar Maaned, men jeg skal kort gentage Grunden. Forholdet var det, at man forinden Rigsdagssamlingens Begyndelse nærede en vis Tro paa, at man vilde kunne fremsætte et almindeligt Forslag om nedsat Arbejdstid, et almindeligt Forslag om Gennemførelsen af det, man